

privatretligt grundlag, vil disse blive omfattet af offentlighedsloven efter bestemmelsen i stk. 2, nr. 2.

Blokvarmecentraler med en kapacitet på mere end 1 MJ/s (megajoule pr. sekund) og alle former for fjernvarmeforsyningsanlæg er i dag omfattet af varmeforsyningsloven. En kapacitet på 1 MJ/s svarer til den kapacitet, der er påkrævet for at forsyne ca. 100 husstande. Da mindre kollektive varmeforsyningsanlæg ikke kan antages at have det fornødne administrative apparat til at imødekomme de krav, som en almindelig offentlighedsordning vil indebære, er det i *stk. 2, nr. 3*, foreslået, at kun kollektive varmeforsyningsanlæg med en kapacitet på mere end 10 MJ/s umiddelbart er omfattet af loven. Dette svarer til, at loven omfatter anlæg med en kapacitet, der er tilstrækkelig til at forsyne ca. 1.000 husstande eller flere.

Klage over afslag på en begæring om aktindsigt kan for hovedparten af de i *stk. 2* nævnte selskabs, institutioners og foreningers vedkommende ikke indbringes for en overordnet instans eller for en administrativ myndighed, hvorfor spørgsmål om aktindsigt i disse tilfælde i almindelighed må indbringes for domstolene.

Institutioner, der er oprettet på privatretligt grundlag, som f.eks. selvejende institutioner, foreninger o.lign., vil som anført i bemærkningerne til § 1, *stk. 1*, kun kunne henregnes til »den offentlige forvaltning« og dermed umiddelbart være omfattet af loven, hvis de udøver offentlig virksomhed af mere omfattende karakter og i sammenhæng hermed er undergivet intensiv regulering, tilsyn og kontrol. I betænkningen side 92 f anføres det, at denne afgrænsning i almindelighed synes rimelig, men udvalget finder, at der i visse tilfælde kan være behov for i videre omfang at lade private institutioners forvaltningsvirksomhed være undergivet offentlighed. Der peges i den forbindelse på tilfælde, hvor en privat institution udøver virksomhed af klart offentligretlig karakter, navnlig hvor virksomheden er tillagt beføjelser til på statens eller kommunernes vegne at træffe generelle eller konkrete afgørelser, der har virkning for enkeltpersoner og virksomheder, eller hvor udgifterne til en institutions drift i det væsentlige dækkes af offentlige midler.

Offentlighedsudvalget finder det ikke muligt generelt at lade loven gælde for sådanne institutioner, men peger på, at afgrænsningen bør ske ved en konkret bedømmelse af den enkelte institution eller typer af institutioner.

Efter bestemmelsen i *stk. 3* kan vedkommende minister bestemme, at loven skal gælde for nærme-

re angivne selskaber, institutioner, foreninger m.v. i tilfælde, hvor dette ikke umiddelbart følger af *stk. 1* eller *2*. Efter bestemmelsen kan dette ske, i det omfang det pågældende selskab m.v. ved lov eller i henhold til lov har fået beføjelse til at træffe afgørelser på statens eller en kommunes vegne, eller såfremt udgifterne ved selskabets virksomhed overvejende dækkes af statslige eller kommunale midler. Beføjelsen efter *stk. 3* gælder over for privatretligt organiserede enheder uanset organisationsformen, jfr. udtrykket »selskaber, institutioner, foreninger m.v.«. Det er forudsat, at der kun i begrænset omfang vil kunne blive tale om at lade loven gælde for aktieselskaber og andre erhvervsdrivende selskaber, idet hensynet til at bevare en forretningsmæssigt præget driftsform i reglen vil tale herimod. Dette vil imidlertid næppe være til hinder for, at loven vil kunne sættes i kraft for sådanne selskaber i det – formentlig meget begrænsede – omfang, hvori de udøver egentlig forvaltningsretlig afgørelsesmyndighed.

Bestemmelse om, at en institution m.v. skal være omfattet af loven, kan for det første træffes, hvis udgifterne ved institutionens virksomhed overvejende dækkes ved statslige eller kommunale midler. Overførelsen af midler vil normalt bestå i direkte tilskud, men bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor en institutions udgifter dækkes i form af medlemsbidrag og lignende eller af egentlige betalinger fra offentlige myndigheder for modydelser. Det er ikke fundet muligt at lade nogen bestemt procentsats af de offentlige midler i forhold til de samlede udgifter være afgørende. Der må anlægges en individuel bedømmelse heraf på grundlag af en række andre faktorer, herunder navnlig hvilken virksomhed institutionen udøver. Kravet om, at den offentlige udgiftsdækning skal være »overvejende«, indebærer dog, at den offentlige andel skal være af en betragtelig størrelse i forhold til de samlede udgifter, i alt fald ikke under 60–70 pct. heraf. Bestemmelsen vedrører alene betaling af driften og kan derfor ikke bringes til anvendelse som følge af f.eks. størrelsen af det offentliges aktiebesiddelse i et selskab.

Medens der efter det netop nævnte kriterium kan træffes bestemmelse om, at institutionerne helt skal være omfattet af loven, gælder adgangen til at træffe sådan bestemmelse efter *2. led i 2. pkt.* alene i det omfang, institutioner af den nævnte art har fået tillagt beføjelse til at træffe forvaltningsafgørelser på statens eller en kommunes vegne. Ved forvaltningsretlig afgørelsesmyndighed sigtes til tilfælde, hvor institutionen m.v. kan træffe bindende afgørelser i forhold til enkeltpersoner eller virk-